

ಪ್ರೇರಣೆ, ಕ್ರಿಯೆ ಮತ್ತು ಪರಿಣಾಮ

ಮಾಧವ ಚವಾಣ್

ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ನಾವು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವೃತ್ತಾಂತದ ವಾರ್ಷಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಯ ವರದಿಯನ್ನು [Annual status of Education report (ASER-ಅಸರ್)] ಹೊರತರುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ; ಸಂಗತಿಗಳು ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅಥವಾ ಸುಧಾರಿಸುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಜನರು, ಬೊಟ್ಟುಮಾಡಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ವಿವಿಧ ರಾಜ್ಯಸರ್ಕಾರಗಳೂ ಕೂಡ, ದಾಖಲಾತಿಯು ಶೇಕಡ ನೂರನ್ನು ತಲುಪುತ್ತಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟವು ಸಾಕಷ್ಟು ಸುಧಾರಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. 'ಅಸರ್'; ಸರಳವಾದ ಪಠ್ಯವನ್ನು ಓದುವ ಮತ್ತು ಸರಳವಾದ ಗಣಿತದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಂತಹ ತೀರಾ ಮೂಲಭೂತ ಹಂತದಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮಾಪನ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯದ ಪಾಠಕ್ರಮಗಳು ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಮುಂದುವರಿದಿವೆ. ತಜ್ಞರು ಸಮಗ್ರ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಪೋಷಕರು ಈ ಎಲ್ಲ ಚರ್ಚೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಸಮರ್ಥರಾಗಿರಬಹುದು ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗೆಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟಕಲ್ಪನೆ ಇಲ್ಲದೇ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಹುಡುಕಾಟದಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವುದು ನಿಸ್ಸಂಶಯ. ಈ ವಿವಿಧ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಬದಲಾವಣೆ ಅಥವಾ ಬದಲಾವಣೆಯಕೊರತೆಯು 'ಅಸರ್'ನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ.

ಸರಿಸುಮಾರು ಕಳೆದ ಶತಮಾನದ ತಿರುವಿನಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ದಶಕದ ಮೊದಲೇ, ಭಾರತೀಯ ಆರ್ಥಿಕತೆಯು ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಉದ್ಯೋಗಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧವು ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅಗತ್ಯವು ಒಂದು ಬೇಡಿಕೆಯಾಗಿ ಬದಲಾಗತೊಡಗಿತು. ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಮತ್ತು ದೆಹಲಿಯಿಂದ ದೇಶವನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸುವ ಇತರ ನೀತಿ ನಿಯಮಾವಳಿಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವವರಿಗೆ, "ಜನಸಾಂಖ್ಯಿಕ ಲಾಭಾಂಶ" (ಡೆಮೋಗ್ರಫಿಕ್ ಡಿವಿಡೆಂಡ್) ಎನ್ನುವ ಪದ ಜನಪ್ರಿಯವಾಯಿತು. ಶಿಕ್ಷಣವು ಬಹುಪಾಲು ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರ ನಿರ್ಮಾಣದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದು ಈ ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಭಿನ್ನವಾಗಿ; ಶಿಕ್ಷಣವು, ಆರ್ಥಿಕತೆಗೆ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣದ ಉತ್ಪನ್ನಗಳು ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಗೆ ಸಂಪರ್ಕಿಸಲ್ಪಟ್ಟವು. ಶಿಕ್ಷಣದ ಬೃಹತ್ ಧೈಯಗಳು, ಪೋಷಕರು ಎದುರನೋಡುವ ತಕ್ಷಣದ ಲಾಭಗಳ ಜೊತೆಗೆ ದ್ವಂದ್ವಕ್ಕೊಳಗಾಗುತ್ತವೆ ಎಂದು ಹೊರನೋಟಕ್ಕೆ ಕಂಡುಬರಬೇಕಿತ್ತು. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡ ಸಂಗತಿಗಳು, ಬಹುಶಃ ಈ

ದ್ವಂದ್ವದ ಫಲಿತಾಂಶವೇ ಆಗಿರಬಹುದು. ಅದನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ, ಭವಿಷ್ಯದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಸಹಾಯವಾಗಬಹುದು.

2005ನೆಯ ಸಾಲಿನ ಮೊದಲ'ಅಸರ್' ವರದಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಆಘಾತಕಾರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಭಾರತೀಯ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಕಲಿಕೆಯ ನಿಕ್ಕಷ್ಟ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನು ನಾವು ಪರಿಮಾಣಿತಗೊಳಿಸಿದೆವು ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಯ ಐದನೆಯ ತರಗತಿಯ, ಕೇವಲ ಶೇಕಡಾ 51ರಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮಾತ್ರ 2ನೆಯ ತರಗತಿಯ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಓದಲು ಸಮರ್ಥರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ವರದಿ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಮೊದಲನೆಯ ವರದಿಯಾಗಿ ಜನರು ಅದನ್ನು ಒಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಾಗಿ ಕಂಡರೂ ಅದು; ಕೋಲಾಹಲಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ನಿಯಮಕರ್ತರು, ನಾಯಕರು, ಮತ್ತು ಆಡಳಿತಗಾರರನ್ನು ಈ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ತುರ್ತಾಗಿ ಸರಿಪಡಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲರಾಗಿ ಚೈತನ್ಯಗೊಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲ ರಾಜ್ಯಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿದವು. ಸರ್ಕಾರಿ ನಿರ್ದೇಶಿತ ಉಪಕ್ರಮಗಳು; ರಚನಾವಾದದ ತತ್ವವನ್ನಾಧರಿಸಿದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪಠ್ಯ ಚೌಕಟ್ಟಿನ ನಿರ್ಮಾಣದಂತಹ ಇತರೇ ದಿಕ್ಕಿನ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಸಂಚಾಲನೆಯನ್ನಿತ್ತವು. 2006-2007 ಮತ್ತು 2008ರ 'ಅಸರ್' ವರದಿಗಳು ಮೂಲತಃ ಕಲಿಕೆಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಬದಲಾವಣೆಯಿಲ್ಲದ ಇದೇ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಿದ ಕಾರಣ, ನಮ್ಮ ವರದಿಗಳು ಬೇಸರತರಿಸುವಷ್ಟು ಪುನರಾವರ್ತಿತವಾಗುವ ಅಪಾಯಕ್ಕೊಳಗಾದವು. ಮೂಲ ವಾಸ್ತವಾಂಶಗಳು ಗುರುತಿಸಲ್ಪಟ್ಟವಾರೂ ಉನ್ನತ ಹಂತಗಳ ಕಲಿಕೆಗೆ ಸಿದ್ಧತೆಯಾಗಿ; ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ, ಮಕ್ಕಳು ಓದುವುದನ್ನು ಮತ್ತು ಮೂಲ ಗಣಿತವನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಯಾರೂ ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಸರದಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರಗಳ ವತಿಯಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮೀರಿದ ಯಾವುದೇ ಸ್ಪಷ್ಟ ಪ್ರೇರಣೆಯಿರಲಿಲ್ಲವಾಗಿ; ಯಾವುದೇ ಕ್ರಿಯೆಯಾಗಲಿ, ತನ್ಮೂಲಕದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಲಿ ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಯು.ಪಿ.ಎ.||ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡು, 2009ರಲ್ಲಿ 'ಶಿಕ್ಷಣದ ಹಕ್ಕಿನ' ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯು; ಅದರ ಮೊದಲ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲೊಂದು. ಈ ಕಾಯಿದೆಯು, ಹಿಂದಿನ ಆರು ದಶಕಗಳ ಚಿಂತನೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಒಳಹರಿವುಗಳಿಗೆ (inputs) ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ನೀಡಿತು ಮತ್ತು ತಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಲು ವಿಫಲವಾಯಿತು. ಈ ಕಾಯಿದೆ, 2010ರ ಏಪ್ರಿಲ್ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಕಾಲಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹಾಜರಾಗುವ ಮಕ್ಕಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಶೇ. 21.5ರಿಂದ ಶೇ. 28.1%ಕ್ಕೆ ಚಿಮ್ಮಿತು. ಉಚಿತ ಮತ್ತು ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಖಾತರಿಪಡಿಸುವ ಕಾಯಿದೆಯೊಂದು ಜಾರಿಯಾದ ಕೆಲವೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಂದ

ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಸಾಮೂಹಿಕ ನಿರ್ಗಮನವೇಕೆ ಉಂಟಾಯಿತು? ನಾವು ಇದನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಗದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಚಿಂತನೆ ಮತ್ತು ಪೋಷಕರ ಬೇಡಿಕೆಗಳ ನಡುವೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದೊಂದು ಅಂತರವಿತ್ತು.

ಅಲ್ಲಿ ಬೇರೆನೋ ಕಾರಣವಿತ್ತು. ಆರ್.ಟಿ.ಇ. ಜಾರಿಯಾದ ಆರು ತಿಂಗಳ ನಂತರ ಪ್ರಕಟವಾದ 2010ರ 'ಅಸರ್' ವರದಿಯು; ಭಾರತೀಯ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳ ಐದನೆಯ ತರಗತಿಯ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 50.7% ಮಕ್ಕಳು ಮಾತ್ರ ಎರಡನೆಯ ತರಗತಿಯ ಮಟ್ಟದ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಓದಬಲ್ಲರು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಪ್ರಚುರಪಡಿಸಿತು. ಆ ಸಂಖ್ಯೆ ಸುಮಾರು ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಸ್ಥಿರವಾಗಿತ್ತು. ತದನಂತರದ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಖ್ಯೆ ಶೇ. 41.7ಕ್ಕೆ ಕುಸಿದಿದೆ ಎಂದು ಅಸರ್ 2012ರಲ್ಲಿ ವರದಿ ಮಾಡಿತು. ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ಮಾನವ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂತ್ರಾಲಯವು 'ಅಸರ್' ವರದಿಯನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕಲಿಕೆಯ ಮಟ್ಟಗಳು ಮೇಲಕ್ಕೇರಿವೆಯೆಂದು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ, ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಕಲಿಕಾಮಟ್ಟಗಳು ಕುಸಿದಿದ್ದವು ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳುವ ತನ್ನದೇ ವರದಿಗಳನ್ನು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅದು ಹೊರತಂದಿದೆ.

ಈ ಎರಡೂ ದೊಡ್ಡ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಘಟಿಸಿದವು. ಅವುಗಳನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮಾಹಿತಿ ಹಕ್ಕು ಕಾಯಿದೆಯು ಜಾರಿಯಾದ ನಂತರ ಮಕ್ಕಳು ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಮುಗಿಬೀಳಬೇಕಿತ್ತಲ್ಲದೆ, ಕಲಿಕೆಯ ಮಟ್ಟ ಮೇಲೇರಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾದುದೇ ನಡೆಯಿತು. ಅನೇಕ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿನ ಮಕ್ಕಳೇಕೆ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸ್ಥಳಾಂತರಗೊಂಡರು? ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳ ಕಲಿಕಾ ಮಟ್ಟ ಕುಸಿಯುವಲ್ಲಿ, ಈ ಸಂಚಲನೆಯ ಪಾತ್ರವೇನಾದರೂ ಇರಬಹುದೆ? ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ, ನಮಗೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಅರಿವಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾದರೂ; ಈ ಎರಡು ಘಟನೆಗಳು; ಭಾರಿ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸಿದ್ದು, ಸರಳ ಕಾಕತಾಳೀಯ ಸಂಗತಿಯಾಗಿರಲಾರದು.

ಜನರ ಪ್ರೇರಣೆ ಮತ್ತು ಬೇಡಿಕೆಗಳು ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗಿಂತ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬೇರೆಯೇ ಆಗಿದ್ದವು. ಸರ್ಕಾರವು ಜನರಿಗೆ ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಗಳ ಬೆಲೆಗಾಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಅನೇಕ ವಿಮರ್ಶಕರು; ಕಾಯಿದೆಯನ್ವಯ, ಸ್ವಯಂಚಾಲಿತ ಮುಂಬಡ್ಡಿ ನಿಯಮವನ್ನು ವಿಧ್ಯುಕ್ತ ಗೊಳಿಸಿದ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ, ಮಾಹಿತಿ ಹಕ್ಕು ಕಾಯಿದೆ ಜಾರಿಯಾದ ನಂತರದಲ್ಲಿ ಕಲಿಕಾ ಮಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ಕುಸಿತವುಂಟಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟರು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ, ಹೊಸ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿಯು ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದಾಗ,

“ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿಯದಿದ್ದರೆ ಅವರನ್ನು ಅನುತ್ತೀರ್ಣಗೊಳಿಸಬೇಕು” ಎನ್ನುವ ಬೇಡಿಕೆಯು ಶಿಕ್ಷಣ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಆವರ್ತನಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ (making the rounds). ಪ್ರಮುಖ ತಪ್ಪೊಂದರ ಪ್ರಾರಂಭವನ್ನು ನಾವು ವಿರುದ್ಧ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ನೋಡಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಚಲಿತ ‘ವಯೋ-ವರ್ಗ’ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು; ಮಗುವು, ನಿಗದಿತ ಪಠ್ಯವನ್ನು ಆ ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲೇ ಕಲಿಯಬೇಕು ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ‘ಅವರನ್ನು ಅನುತ್ತೀರ್ಣಗೊಳಿಸಿ’ ಎನ್ನುವ ಗುಂಪು, ಅವರು ಕಲಿಯುವವರೆಗೂ ಹಿಂದೆಯೇ ಉಳಿದಿರಬೇಕೆಂದು ಸಹಜವಾಗಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಒಂದೇ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಕಲಿಕೆಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅನುಭವದಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳ ತೇಜೋವಧೆ ಮಾಡುವ ಒಂದು ಶಿಕ್ಷಣ ಎಂಬುದಾಗಿ ಇದನ್ನು ಸರಳವಾಗಿ ಅರ್ಥೈಸಬಹುದು. ಆದುದರಿಂದ ನಾವು ಮಗುವನ್ನು ಹಿಂದುಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಿಂತ, ಮಗು ‘ವಯೋ-ವರ್ಗ’ದ ಏಣಿಯ ಮುಂದಿನ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತುವ ಮುನ್ನವೇ ಕಲಿಯುವುದನ್ನು ಬಯಸುತ್ತೇವೆ. ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಾಧಿಸಬಹುದು?

ಬಹುಶಃ ನಾವು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನ ‘ವಯೋ-ವರ್ಗ’ (age-grade) ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು, ನಮ್ಯತೆ (flexible) ಹೊಂದಿರುವ ‘ಹಂತ - ವಯೋ ಗುಂಪಿನ (stage-age group)’ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಬದಲಿಸಿ, ಕೌಶಲಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ 2-3 ವರ್ಷಗಳ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಒದಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

ಕಳೆದೊಂದು ದಶಕಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸಿದ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳು. ಶಾಲೆಗೆ ದಾಖಲೆಯೇ ಆಗದ ಕೆಲವೇ ವಯಸ್ಸಾದ ಮಕ್ಕಳಿರುತ್ತಾರೆ. ಹೆಚ್ಚಿನಮಕ್ಕಳು ಐದು ಅಥವಾ ಆರನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಿದ್ದು; ಎಂಟನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಅಥವಾ ಹದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನವರೆಗೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬೃಹತ್ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಶಾಲೆಗಳು ಕೇವಲ ಬಹು-ಹಂತದ ಶಾಲೆಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಬಹು-ವರ್ಗದವೂ ಆಗಿವೆ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು, ವಯಸ್ಸಿನ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಅನಮ್ಯ (rigid) ತರಗತಿಗಳು’ ಅಥವಾ ‘ದರ್ಜೆಗಳಾಗಿ’ ಆಯೋಜಿಸುವ’ ಬದಲಿಗೆ; ಅವರು ಹಿತಕರವೆಂದು ಭಾವಿಸುವ ಮಿಶ್ರ ವಯಸ್ಸಿನ ವಿವಿಧ ಕಲಿಕಾ ಗುಂಪುಗಳಾಗಿ ಆಯೋಜಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿರತಕ್ಕದ್ದು. ನಾವು ಕಲಿಕೆಯಫಲಗಳನ್ನು ಹಂತ ಹಂತವಾಗಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿ, ಮಕ್ಕಳು ಯಾವಾಗ ಸಿದ್ಧರಾಗುವರೋ ಆಗ ಅವರನ್ನು ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮಾಡುವುದು ಅಗತ್ಯ. ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹಲವು ಬಾರಿ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮಾಡಿ, ಅನುತ್ತೀರ್ಣತೆಯ ಭಯವಿಲ್ಲದೇ, ಕಾರ್ಯಕ್ಷಮತೆಯನ್ನು ಅವರ ಅನುಕೂಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

ಮಕ್ಕಳು ಮೂಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಲಿತಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ದೃಢಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದೇ 'ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಉತ್ತೀರ್ಣಗೊಳಿಸಿ' ಎನ್ನುವ ನಿಯಮವನ್ನು ಕುರುಡಾಗಿ ಪಾಲಿಸಿದಂತೆಯೇ, 'ಅವರನ್ನು ಅನುತ್ತೀರ್ಣಗೊಳಿಸಿ' ಎನ್ನುವ ಉತ್ಸಾಹವೂ ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯ ಮೇಲಿನ ಗಮನವನ್ನು ಮರೆಮಾಚಬಹುದು. ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ದೃಢಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದ ಹೊರತು, ಈ ಎರಡೂ ನೀತಿಗಳು ಸಫಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಸರ್ಕಾರಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ, ಕಲಿಕಾಮಟ್ಟದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಯೋಜಿತ ಮತ್ತು ಸುಸ್ಥಿರ ಸುಧಾರಣೆಗಳಿಲ್ಲ. ಕಲಿಕಾ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಕೆಲಮಟ್ಟಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು, ಅಧಿಕಾರಿಯೋರ್ವರು ಸ್ಥಳಾಂತರವಾದುದರಿಂದಲೋ ಅಥವಾ ನಿಯಮವೊಂದರ ಬದಲಾವಣೆಯಿಂದಲೋ ಮತ್ತೆ ಕುಸಿದ ಕೆಲ ಪ್ರಸಂಗಗಳನ್ನು 'ಅಸರ್', ಗಮನಿಸಿದೆ. ಸುಸ್ಥಿರ ಬದಲಾವಣೆ ಅಥವಾ ಸುಧಾರಣೆಯ ಈ ಕೊರತೆಯು, ಇಂತಹ ಬದಲಾವಣೆಯ ಚಾಲನಾ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ಪೋಷಕರಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಬೇಡಿಕೆಯಾಗಲೀ, ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಪ್ರೇರಣೆಯಾಗಲೀ ಇರಲಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಯಾವಾಗ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಬೇಡಿಕೆ ಇರುತ್ತದೆಯೋ, ಅದರ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ. ಕಳೆದ ಶತಮಾನದ ತಿರುವಿನಲ್ಲಿ, ಶಿಕ್ಷಣದ 'ಅಗತ್ಯವು' ಶಿಕ್ಷಣದ 'ಬೇಡಿಕೆ'ಯಾಗಿ ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಬದಲಾಗಿದ್ದನ್ನು ನಾವು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಆ ಬೇಡಿಕೆಯು ವಿಸ್ತೃತಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಈ ಬೇಡಿಕೆಯೇ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಶೇಕಡಾ 96ರಷ್ಟು ದಾಖಲಾತಿಗಳನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಸಿದೆ. ಇದೇ ಬೇಡಿಕೆಯು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆಯಲ್ಲದೆ, ಈ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಲಾಗದಿರುವುದು, ದಿನೇ ದಿನೇ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ, ಹದಿವಯಸ್ಸಿನವರಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಯುವಕರಲ್ಲಿ ಹತಾಶೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ.

ಈ ಬೇಡಿಕೆಯ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಚಹರೆಯು, ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯ ಕಲಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದೆ. ಕೇವಲ ಪೋಷಕರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೇ ಮಕ್ಕಳೂ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಪೋಷಕರು, ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯು ಉತ್ತಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊಡಿಸಬಲ್ಲದು ಮತ್ತು ಅವರ ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕೆ ಭದ್ರತೆ ನೀಡಬಲ್ಲದು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿರುವ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳು ಆಂಗ್ಲಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಬಯಸಬಹುದು. ಮಕ್ಕಳು ಬೇರೆಯದೇ ಆದ ಕಾರಣಗಳಿಗೆ ಅಂದರೆ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಮತ್ತು ಘನತೆಯ ಭಾವಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಅದನ್ನು ಬಯಸಬಹುದು.

ಗಣಿತ ಬೇಡಿಕೆಯಲ್ಲಿದೆಯೇ? ಇಲ್ಲ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಓದುವಿಕೆ ಬೇಡಿಕೆಯಲ್ಲಿದೆಯೇ? ಹಾಗೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಬರೆಯುವಿಕೆಗೆ ಉತ್ತಮ ಬೇಡಿಕೆಯಿದೆಯೇ? ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಗೆ? ಹೌದು. ಅದಕ್ಕೆ

ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಬೇಡಿಕೆಯಿದೆ. ಅನೇಕ ರಾಜ್ಯಸರ್ಕಾರಗಳು ಅರ್ಹ ಶಿಕ್ಷಕರಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಶಾಲೆಯ ಮೊದಲ ವರ್ಷದಿಂದಲೇ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಈ ಬೇಡಿಕೆಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸಿವೆ. ಆದರೆ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳು ಪ್ರಾಯಶಃ ಈ ಬೇಡಿಕೆಗೆ ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತಿವೆ.

'ಅಸರ್', 2007ರಿಂದ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಓದುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮಾಡ ತೊಡಗಿತು. ಕೆಲ ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ನಾವೂ ಮಕ್ಕಳು ತಾವು ಓದಿದ್ದನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆಯೇ? ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಒರೆ ಹಚ್ಚಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆವು. ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕೋಷ್ಟಕವು; ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿರುವ ರಾಜ್ಯಗಳ ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರ ದತ್ತಾಂಶವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

	ಖಾಸಗಿಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಐದನೆಯತರಗತಿಯ ಮಕ್ಕಳ ಶೇಕಡಾವಾರು ದಾಖಲಾತಿ.	ಆಂಗ್ಲಭಾಷೆಯ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಓದಬಲ್ಲ ಐದನೆಯ ತರಗತಿಯ ಮಕ್ಕಳ ಶೇಕಡಾವಾರು
--	--	---

				ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳು			ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳು		
	2012	2014	2016	2012	2014	2016	2012	2014	2016
ಉತ್ತರಪ್ರದೇಶ	50.8	51.7	51.3	26.6	34.7	31.9	4.4	7.0	4.8
ರಾಜಸ್ಥಾನ	42.1	40.0	42.0	27.8	30.4	35.0	5.1	5.4	9.4
ಹರಿಯಾಣ	45.0	52.2	54.8	71.1	74.8	75.0	17.3	23.6	29.4
ಉತ್ತರಖಂಡ್	34.3	36.3	44.4	55.1	64.2	58.6	16.9	13.8	22.8
ಪಂಜಾಬ್	42.3	45.5	51.6	72.3	77.9	83.2	36.9	29.7	34.0
ಹಿಮಾಚಲ ಪ್ರದೇಶ	27.8	34.8	40.2	79.3	81.5	91.0	45.5	38.8	44.0
ಮಧ್ಯಪ್ರದೇಶ	15.5	20.4	23.7	27.3	30.0	35.9	4.8	4.3	5.6
ಛತ್ತೀಸಘಡ್	10.6	17.9	20.3	24.7	31.0	43.4	5.0	6.2	9.5
ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ	43.6	41.0	43.4	26.9	31.7	34.8	16.7	14.6	22.7
ತಮಿಳುನಾಡು	28.2	33.0	34.2	43.8	52.4	58.3	17.7	24.2	26.4
ಕೇರಳ	58.7	56.2	54.1	70.0	81.5	77.7	52.4	51.4	57.4

ಉತ್ತರಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ, ಈ ಉಳಿದೆಲ್ಲ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ
 ಎ) ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಐದನೆಯ ತರಗತಿಯ ದಾಖಲಾತಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ,
 ಬಿ) ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಓದಬಲ್ಲ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಯ ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರಮಾಣ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ (ಉತ್ತರ ಖಂಡವನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ), ಸಿ) ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ಲ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಓದುವ ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರಮಾಣ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಆದರೆ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮೇಲಿನ ದತ್ತಾಂಶವು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

ಐದನೆಯ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನು ಓದುವ ಅಥವಾ ಗಣಿತದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರಾಜ್ಯಗಳು; ಇಂತಹ ಸ್ಥಿರವಾದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ ಸಾಧಿಸುತ್ತಿವೆ ಎಂದು ದತ್ತಾಂಶವು ತೋರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆಂಗ್ಲಭಾಷೆಯ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟ. ಇದು ಹೀಗೇಕೆ?

ಸ್ಥಿರವಾದ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧಿಸಲು ಕೊನೆಯ ಪಕ್ಷ ಎರಡು ಅಂಶಗಳು ಅಗತ್ಯವಾಗುತ್ತವೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಪೋಷಕರಿಂದ ಪ್ರಬಲವಾದ ಬೇಡಿಕೆಯಿದ್ದು, ಅವರಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಗೆ ಪ್ರಾಯಶಃ ಪ್ರಬಲ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ದೊರೆತಿರುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಮಾನವ ಬಂಡವಾಳವಾದ-ಶಿಕ್ಷಕರು, ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷಾಬೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಪೂರ್ವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿದ್ದು ಕೂಡಾ ಮೂರನೆಯ ಅಂಶವಾಗಿರುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ.

ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ದಾಖಲಾತಿ ಮತ್ತು ಈ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿ ಹೊಂದುತ್ತಿರುವ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯ ಓದುಗರ ಶೇಕಡಾವಾರು ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಬೇಡಿಕೆಯಿದೆಯೆಂಬ ಅಂಶವು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗುತ್ತಿದ್ದು; ಈ ಬಗ್ಗೆಯಾವುದೇ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿ ಕಂಡರೂ; ನಾವು ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮಾಡುವ ಬೇರೆ ಎರಡು ಕೌಶಲ/ವಲಯಗಳಾದ ಓದುವಿಕೆ ಮತ್ತು ಗಣಿತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿಯು ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ, ಬೇಡಿಕೆಯು ನಾವು ಬಯಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಆಯ್ಕೆಯದಾಗಿರಬಹುದು. ಕೇವಲ ಜನಪ್ರಿಯ ಬೇಡಿಕೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಲಾಗದು. ಆದರೆ ಜನಪ್ರಿಯ ಬೇಡಿಕೆ ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಗಣ್ಯ ಮಾಡುವುದೂ ಅಸಾಧ್ಯ. ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯವಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನದನ್ನು ಕಲಿಯುವಂತೆ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಸೃಜಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಅಭಿಪ್ರೇರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಕೌಶಲ ಅಡಗಿದೆ.

'ವಯೋ-ವರ್ಗ'(age-grade) ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು 'ಹಂತ-ಗುಂಪು' (stage-group) ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. 'ಪಠ್ಯ-ಕ್ರಮ' ಮತ್ತು 'ಪಠ್ಯ-ವಸ್ತು'ಗಳ ಅರ್ಥಗಳ ಬಗೆಗೂ ನಾವು ಪನರ್ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ನಾವು ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳ ಬಗೆಗೆ ಪುನರಾಲೋಚಿಸಬೇಕಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ನಾವು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಶೈಲಿಯಲ್ಲೇ ಬೋಧಿಸಬೇಕೆ? ಅಥವಾ ನಾವು ಹೆಚ್ಚು 'ಸಂವಹನಾ ಕೇಂದ್ರಿತವಾಗಬೇಕೆ?' ಗಣಿತ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಗಣಕ ಯಂತ್ರ ಮತ್ತು ಹರವು ಹಾಳೆಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದನ್ನು ಅರಿತಿರಬೇಕೆ? ಬೀಜಗಣಿತವನ್ನು ಬೋಧಿಸಬಾರದು ಎಂಬುದು ಇದರ ಅರ್ಥವಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ

ಬೀಜಗಣಿತವನ್ನು ಒಂದೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯೇ? ಅದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಆಸಕ್ತರಾದಾಗ ಕಲಿಯುವ ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆ? ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ನಮಗೆ ನಾವೇ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಇದೀಗ ಅಂಕೀಯ (digital) ಯುಗವು ಸನ್ನಿಹಿತವಾಗಿದ್ದು, ಅರೇಖಾತ್ಮಕತೆಯು (non-linearity) ಅದರ ಪ್ರಮುಖ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದೆ. ಹಿಂದಿನ ವಯೋ-ವರ್ಗ ಆಧಾರಿತ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಾಗಲೀ, ಪಠ್ಯವಸ್ತುವಾಗಲೀ ಒದಗಿಸಿದ ಆರ್ಥಿಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಈಗ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಪರಿಹಾರಗಳಾಗಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಇದರ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಪಠ್ಯವಸ್ತುವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭ ಸಾಧ್ಯ. ಅಂಕೀಯ ಸಾಧನಗಳು ಯಾವುದೇ ತಡೆಗಳಿಲ್ಲದೇ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಪ್ರವೇಶವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಗಳು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ರೇಖಾತ್ಮಕವಾಗಿದ್ದು ಅಡೆತಡೆಗಳಿಂದ ತುಂಬಿವೆ.

ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸಿರುವ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿದ ಪುಟ್ಟ ಇತಿಹಾಸವು, ಬೇಡಿಕೆಯ ಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದ ಚಿಂತನೆಯ ನಡುವಿನ ಸಂಘರ್ಷದ ಬಗೆಗೆ ನಮಗೆ ಅರಿವಿರಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂಘರ್ಷವು ಉತ್ತಮವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಲ್ಪಡಬೇಕು. "ಅಸರ್"ನಂತಹ ಮಾಪನಗಳು ಈ ಸಂಘರ್ಷವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ನಿರ್ವಹಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಕವಾಗಬಲ್ಲವು.